



Ճակել և հանդիսատես լինել այն արտակարգ  
շքեղ թափօրին, որով պատկերը մայր եկեղեցուց  
և առաջնորդությունը պահպանում է առաջ

ւազ տանել իր ծանր ու պատասխանառությունները...

ա աւելորդ է կայսուցանուամ բուժարանի գոյութիւնը։ Վերոյիշեալ և մի քանի այլ պատահանքների հիման վրա չունդունմենց այդ առաջար

գայտերում, ձմեռը՝ տան մէջ. ոչ ցուրտը, ոչ  
անձրես և ոչ արեգակի կիղիչ ճառագայթները  
նրան խոչնդուս չեին համովասնում. Նա հնձում

գուրս պիտի տանիքը թափօրը սկսվալոց զոռ  
մի ժամ առաջ մայր եկեղեցու շուրջը անցու-  
դարձը զժուարացել էր. զինուորական երաժշտու-  
թիւնը և մի գումար հեծելազօր առանձին շուք էին  
տալիս հանդիսին. խուռն բազմութեան մէջ ոս-  
տիկանութիւնը կարդ էր պահպանում: Ալէքսանդ-  
րեան գեղեցիկ երկար և լայն փողոցի վրա շարէ  
շար կանգնած էին դպրոցների աշակերտաները և  
աշակերտուհները իրանց ուսուցիչներով. երբ  
զանգերը հնչեցին և սկսվեց մեծաշուր հանդէսը,  
զօրբը սկսեց գեղեցիկ կերպով նուագել և սեմի-  
նարիայի երգեցիկ աշակերտները երգեցին շարա-  
կաններ. բաւական բարձրաստիճան զինուորական  
և աշխարհական սպացանեաներ, համբարներ, հո-  
գեորականներ ներկայ էին. արքեպիսկոպոսին  
համընթաց քայլում էր նահանգապետը. պատկե-  
րը տանում էին աղնուատոնմ կանաքը, իսկ ջեր-  
մեռանդ ամբոխը հաղիւ էր տեղաւորվում այդ  
մեծ փողոցում: Հանդիսատես հայ կանաքը էլ  
զգացված արտասունք էին թափում:

Այսուհետեւ լրացգութեւ ամպը նշանացաւ ուր  
կրոցական գործերի մասին, որոնց համար և  
առաջ է սրբազն հայրը, վեհափառ Կաթողիկոս  
կարգադրութեամբ։ Նա թագադրութեան  
մագիստր հրաւիրված է Մօսկվա, իբրև ներկա-  
ցուցիչ Աստրախանի թեմի. ապա կը սպասէ  
կեհափառ Կաթողիկոսի կարգադրութեան, որի  
ամաձայն սրբազնը կամ նորից կը վերադար-  
սյ Պետերբուրգ, կամ կուզնորդի Աստրախան։  
Երջը ուսանողները հրաժեշտ տալով, ամենա-  
սիթարական տպաւորութեան տակ հեռացան։  
Յով. Մեղն.

---

ՆԱՄԱԿ ՎԵՐԻՆ-ԱԳՈՒԼԻՄԻՑ

Ապրիլի 21-ին

ութիւնը. թէն պ. պրիստաւը զժուարութեամբ  
ակվեց դէսի ժողովականների կարծիքը, սակայն  
երջում հաւատաց նրանց անկեղծ զգացմունք  
երին և, որը ամենազլսաւորն է, փարատվեց  
րա կարծիքը ագուեցիների երեակայական հարս-  
ութեան մասին: Այսուհետեւ առաջարկվեց գրա-  
արան-ընթերցարանի հարցը, որին հասարակու-  
թիւնը ուրախութեամբ ձայն տուեց, որովհետեւ  
գրա մէջ մեծ կարիք է զգացվում: Սակայն պր-  
իստաւը առաջարկեց միացնել դրան և որդեգ-  
րի հարցը, որին նմանապէս ժողովականները ու-  
ախութեամբ ձայն տուին: Որդեգիրը որովհեց  
զահել թիֆլիսի ուսուցչական ինստիտուտում,  
նատրելով դրա համար Վերին-Ագուլիսի շքատր-  
պասակարգի ընդունակ դասակարգի զաւակներից  
Վերոյիշեալ վճռի մասին կազմվեց համախօ-  
ական, որով Վերին-Ագուլիսի հայ համայնքը  
գարատաւորվում է Նոցա կայսերական Մեծու-  
թիւնների թագաղբութիւնը յաւերթացնելու հա-

Էր, կալում, կալում, խմում առողջարար թանը, աղօթում Աստուծուն և ուրախ ու զուարժ համագիտ գանում իր ընտանիքի մէջ։ Նա ունէր Փիղլիքական ոյժ, մնունդի ու կերակրվելու միջոց, աշխատելու ընդունակութիւն։  
Անցան այդ երանելի ժամանակները. բնութիւնը կարծես նախանձեց գիւղացուն, ուղարկեց իր պատուհասը—անբերիութիւնը ու սովը. վրա տուեց պարտքատէրը, տարաւ կթանը, խլեց գեռ չնձած ու մրրկածուփ արտերը, ծախվեց գիւղացու ամեն ինչը, կանանց գլխի զարդերը... գիւղացին սկսեց մուրալ, խմբերով դիմեցին պանդխառութեան, և վերադարձան հիւանդուա, առողջութիւնից քայլայված։  
Ներկայումս այդ ժողովուրդը, ճիշդ է, նոյնպէս աշխատում է, չարչարվում է, բայց Փիղլիքակը ընկած է, չունի առաջվայ եռանդը, աւելի հանգստանում է՝ քան բանում. և զրա պատճառը անշուշտ պէտք է որոնել նրա կերակրվելու ու

## ՆԱՄԱԿ ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳԻՑԻՑ

Աղրիլի 17-ին  
Այս երկրորդ շաբաթին է, որ այստեղ է  
գտնվում Աստրախանի թեմի առաջնորդ Արիս-  
տակէս արքեախսկոսը Սեղբակեանը:

Եղ Օրբուբաթի պրիմտառ Պալլօվ, գիմելով  
սարակութեան, առաջարկեց, թէ՝ արդեօք  
սարակութիւնը չի ցանկանայ մի որ և է գոր-  
ով յաերթացնել Նոցա Կայսերական Ահճու-

Հոգում մի որդեգիր, հոգալով վերջնիս բուժութիւնը:

տված և աղքատ է,—ահա մեր գաւառի ժողովրդի  
մեծամասնութեան, աշխատող զասակաբզի պատ-  
կերը, պատկեր, որը կարօտ է ինչպէս կարեկ-  
ցութեան, նոյնպէս և ուսումնակրութեան:

Ներկայական սրբ

Ըստունելութիւնը շատ սիրալիք էր և սպասածից  
աւելի լաւ տպաւորութիւն թողեց այցելողների  
վրա։ Ուսանողներից մէկը իր ընկերների կող-  
մից դիմեց սրբազն հօրը և կարճ խօս-  
քերով արտայայտեց այն զգացմունքները, որ  
տածում են դէսի նա հայ ուսանողները։  
Մենք ուրախ ենք, սրբազն հայր, —վերջաց-  
րեց ուսանողը, —որ հայ հոգեսորականութեան  
մէջ ներկայումն կայ գոնէ մի մարդ, որ կրում  
է իր մէջ մեր ժողովրդի լաւագոյն ապագայի  
բոլոր յոյսերն ու իղձերը։

մն օրը, ուրախութեամբ արձագանք տուին  
դ համակրելի առաջարկութեան:  
Ժողովում առաջարկվեցին հետեւեալ միջոցնե-  
ա. 1) հիմնել բուժարան. 2) բաց անել գրադա-  
ման-ընթերցարան և 3) պահել մի որդեգիր մի  
շնակարգ զպրոցում:  
Առաջին հարցը պ. պրիմատակ առաջարկու-  
թեան էր. նա խոստանում էր գլուխ բերել այդ  
ործը, եթէ միայն ագուլեցիները համաձայնվեն  
ալ տարեկան 2,000 ր., մի բան, որ որանք ա-  
նայն տարի ծախսում են բժշկութեան և գե-

Ապրիլի 14-ին  
Մեր գաւառի ժողովուրդը սնունդի և կերակր  
լելու կողմից աննախանձելի պայմանների մէջ  
Սրբածից դեռ 4—5 տարի առաջ, մեր գիւղա  
լին ունենալով առատ հոճն, վեր էր առնուա  
րի մի տարվայ պաշարը և յաջորդ տարվայ սեր  
մբ, վաճառում էր աւելորդ ցորեն ու գարի,  
կարողանում էր պարտը տալ, ալլէ զրած ձու  
ունենալ, պուգերով իւզ, եթէ ոչ շաբաթը մի

## ՆԵՐՔԻՆ ՀՈՒՐԵԲ

իմաստալից և բովանդակութեամբ լի էր ուրբ-  
բազան հօր պատասխանը: Նա ցանկութիւն  
յայտնեց, որ այն գանգատները ու մտքերը, ո-  
րոնք լսվում են թէ մամուլի, թէ հասարակու-  
թեան մէջ, իբր թէ ուսանողները հեռանալով  
համալսարանի նստարանից, թողնում են այն-  
տեղ և իրանց ոգեսրող գաղափարները, չարդա-  
րանան հայ ուսանողների վերաբերմամբ: Նա ա-  
սաց, որ ժողովրդի բարօրութեան, նրա առաջա-  
զիմութեան գործը միայն այն ժամանակ կը  
դրվի նպաստաւոր պայմանների մէջ, երբ նրան  
զեկավարող դասակարգերի մէջ կը լինի համե-  
րաշխութիւն ու ներգաշնակութիւն: Հոգեսրակա-  
նութիւնը առանց ժողովրդի, առանց նրա մտաւոր,  
ինտելիգենտ մասի գործակցութեան, չէ կարող

երի վրա. իսկ ինչ վերաբերում է մատցած  
ախտին, նա յոյս ունի, որ զբան կը մասնակ-  
են շրջակայ զիւղերը: Այդ առաջարկութիւնը  
րկար վիճաբանութեան նիւթ եղաւ: Զը Ժխտե-  
ով այդ տեսակ հիմնարկութեան օգուտակտու-  
թիւնը, հասարակութիւնը սակայն պանում էր,  
ո նա Ազուլիսում չէ կարող այն օգուտաները  
ալ, ինչպէս ուրիշ տեղերում և ուրեմն չի ծա-  
այի իր նպատակին: Հասարակութիւնը այդ  
շատաճառաբանում էր նրանով, որ ազուլեցինե-  
ից ոչ մէկը չի համաձայնվի գնալ այնտեղ  
լառկելու կամ բժշկվելու և ուրեմն կրկին ըս-  
տիսկված կը լինի բժշկին հրաւիրել իր մօտ  
վերջոյ, որ ամենազլաւորն է, շուտավ Ա-  
ռուլիսը կունենայ իր բժիշկը, որը աւելի

անդամ, գործ կը բարակը - օրորը սա սրս է  
ուտում, ունէր մի քանի կթամներ, օգտվում է  
հոգից, պանրից, մածնից, կարագից, ժամիկից...  
և բաւարար մնունդ էր տալիս իր ստամբուխն  
թիգիքապէս աւելի առողջ, կազմուրված և աշ  
խատելու մեծ ընդունակութիւն ունէր, քան թ  
այժմ: Այժմ չը կայ կթամը, չը կայ եւզը, չը կա  
միսը, ցորեն ու գարու փոխարէն գործ է ածու  
անսնունդ հացը, որը թմրեցնում է մար  
դուն, փիզիկապէս քայլայում է և ամբողու  
նակ է դարձնում աշխատելու, բանելու: «Իմ թա  
նը ու սպասը (ապուր) չեմ փոխի ձեր կերա  
կուրմների հետ» ասում էր զիւղացին և իսկապէ  
նա աւելի առողջ, աւելի զուարի էր, քան քա  
ղաքացին: «Կա գիշեր ցերեկ բանում էր, ամառ

Նակցում այդ հանդիսին, բայց պէտք է Մօսկվա  
գան թագարքութեան առիթով,—հրաւիրվում են  
լինել Մօսկվայում ոչ ուշ քան մայիսի 8-ը:

---

Նոցա կայսերական Մեծութիւնների թագա-  
դրութիւնը չնորհաւորելու համար չինաց կայս-  
րի կողմից Պետերբուրգ եկած արտակարգ  
դեսպան Լի-Խունգ-Զանդ բերել է իր հետ շատ  
թանկագին ընծաներ։ Ընծաների ընտրութիւնն  
արել է Զինասատանի մայր-թագուհին։ Նրանց մէջ  
նշանաւոր են երկու հին վազաներ, բրօնզա-  
նման մի մետաղից, որոնք 2,000 տարի առաջ  
են շինված։ Այդ վազաները, ինչպէս ասում են  
իրանք չինացիները, գին չունեն։ Բացի այդ

Եւ ահա մի այլպիսի գմուար բովէւմ Նախ-  
րէդզին Սիրզան կոչվեց Ժառանգել իր հօր գա-  
հը և կառավարել Պարսկաստանը։ Նա Թաւրի-  
զաւմն էր, երբ մի օր, 1848 թվին, Թաւրիզի  
ռուսաց ընդհանուր հիւլատոս Անիշկօվը, ստա-  
նալով Թէհրանի ռուսաց գեսալանից Մահմադ  
Շահի մահաւոն լուրը, յանկարծ մտաւ նրա մօտ  
և ողջունեց նրան իբրև Պարսկաստանի նոր Շահ։  
Այդ ժամանակ Նախրէդզինը 18 տարեկան էր:  
Թէրո էր առանձի տառապ Թէհրան համնել։

ի գործունեութիւնը, Նասրէդղին Շահը իսկոյն  
շանակեց նրան առաջին մինչևտք, յետոյ Ամիր-  
օլլզամ (մեծ-վիզիր) և ապա Աթաբէզ, մի տիտղոս  
րին շատ քիչերն են արժանացել Պարսկաստա-  
նում, որովհետև այդ տիտղոսը նշանակում է  
հայր թագաւորի։ Շահը մինչև անգամ փե-  
այացրեց նրան, ամուսնացնելով իր քրոջ հետ։  
Եւ, չշմարիս, Միրզա-Թաղի խան ամիր-նիզա  
րը մէկն էր այն հազուագիւտ տաղանդաւոր պե-  
ռական անձերից և վերանորոգվիչներից, որոնց

աւերակ քարավանսարանները, կամուրջները, մեզարկ տուեց վաճառականութեան, արմատի կտրեց աւազակութիւնները և աւարառութիւնները և իր այդ հանրօգուած ձեռնարկութիւնները չնորհիւ գրաւեց ամբողջ Պարսկասանի սէրբ համակրութիւնը և ժողովուրդը անուանեց Նրա «Հայր»: Այդ ամենը նա կատարեց երկու երես տարփայ ընթացքում, և չը բաւականամակով դրանով նա իր վերանորոգչական գործունէութիւնը կամեցաւ տարածել և Շահի հարեմի վրա

զացան Կորպել նրանից Ամիր-Նիզամի սպանութեան հրամանը: Դահիճը, Գիրմանը ձեռքին, ոլացաւ Քաջան, և իմանալով, որ Ամիր-Նիզամը բաղնիքումն է, գնաց այնտեղ և ստիպեց նրան բանալ իր երակը: Մի երկու ժամից յետոյ հասնում էր Շահի մի սուրճանովակ, որը բերում էր մի երկրորդ Գիրման,—ձեռք չը տալու ամիրին, բայց արդէն ուշ էր:

Սակայն խեղճ Նասրէդիքին Շահը այնքան աղ-  
քաս էր, որ նոյն իսկ Թէհրան գնալու համար  
Ճանապարհածախս չունէր: Բայց նա ունէր մի  
մեծ գանձ. նա ունէր մի վիզիր, մի օգնական և  
խնամակալ, որին և պարտաւոր է իսկապէս  
Նասրէդիքին Շահը թէ իր թագաւորութեան հռ-  
չակով և թէ իր սէրով ու ձգտումով դէպի կուլ-  
տուրան և բէֆօրմները: Այդ անձն էր Միրզա-  
թաղի խանը, նա եղաւ եղիտասարդ Շահի պաշտ-  
ուան հրեշտակը, իր կարուկ և ազդու գործու-  
նէութեամբ նա հասցրեց մի քանի օրվայ մէջ  
պատահի Շահին թէհրան և ձեռնարկեց անմիտ  
ջապէս խիստ միջոցների խոռվարաների դէմ  
Շահի հօրեղբար՝ Բահման-Միրզան, վախենալու-  
որ իրան չը կուրացնեն՝ փախաւ և պալասամնե-  
ուուսաց դեսպանատանը, ոսւսաց գրօշակի տակ  
Ոսւսաց կառավարութիւնը ուղարկեց նրան Շու-  
շէ պահես և նա մնար մինչև իր մահը:

շատ քիչ է պատրահել Պարսկաստանի մէջ մինչև այսօր։ Գործունեայ, հանձարեղ, ընդունակ, ովարկեցա, անկաշառ, արդարագաստ, օժտը ված վարչական ծիրքերով, նա իրան նպատակութեց վերանորոգել բարեկարգել Պարսկաստանու և կազմակերպել նրան եւրօպական հիմունքներովա։ Իր այդ վերանորոգչական ողին նա ներշնչել էր և իր աշակերտին, երիտասարդ՝ Նամարէդ ովին Շահին, որը մեծ համակրութեամբ էր վերաբերվում նրա ծրագիրներին և ուղղութեամբ, ամեն տեսակ աջակցութիւն էր ցայց տալիս։ Շնորհիւ այդ համակրութեան և աջակցութեան, գառն ապով ամենակարող մինխստը, նա շատ կարճ ժամանակում կազմակերպեց վարչութիւնը և զօրքել խիստ կարգապահութիւն մտցրեց նրանց մէջ պատժեց կաշառակեր սպահածնեաներին, նույն ճեց ապստամբված էլիաթներին, վերահաստատեց գանձարանը, կազմակերպեց սպասարդ

հայց հէնց այդ էլ եղաւ նրա տրագիֆական վայի  
հանի պատճառը: Տեմնելով որ հարէմը կլանու-  
է երկրի Փինանսների մեծ մասը, Ամիր-Ն-  
զամը փորձեց կրծատել նրա ծախսերը, սա-  
մանափակել նրա ազգեցութիւնը, քչացնել ձե-  
րիակերների թիւը: Հարէմը պատերազմ յայ-  
նեց մեծ-վիզիրին, դիմազրեց, միացաւ նրա ա-  
համար թշնամիների, բէֆօրմների թշնամիներ-  
և հոգեորականութեան հետ: Նա կարողաց-  
համոզել Շահին, թէ Ամիր-Նիզամը մեծ վտան-  
է սպառնում նրա գահին և փառասիրական մ-  
զիտումներ ունի, որ նրա գոյութիւնը ուզզա-  
կորուստ է Շահի անձի համար: Անվորձ, երիտ-  
սարդ Շահը խաբվեց և Ամիր-Նիզամը աքսորվ-  
քաշան: Նրան հետեւց և իր կինը՝ Շահի քոյլ-  
որը միայն կարողացաւ զնահատել այդ մ-  
մարդուն: Սակայն թշնամիները սկսեցին երկ-  
թը ծեծել քանի տաք էր: Շահը երկար ժամ

յանցանքը: Այդ օրից, ինչպէս պատմում են բալոր նրան մօտ մարդիկ, նրա սովորական, ուրախ և զուարիթ գէմքը ընդունեց այն մելամաղ ձօսութիւնը, որ նրան յատուկ էր: Նա յաճախի կրկնում էր, որ Ալլահը երբէք չէ ներելու իրան այդ սխալի համար և մի օր պատժելու է: Թէ՛ նա խստութեամբ պատժեց Ամիր-Նիզամի թշր նամիներին, թէ նա որդեգրեց նրա երկու որդիներին և իր աղջիկների հետ պսակեց նրանց բայց երբէք նա չը կարողացաւ մոռանալ իր արած մեծ սխալը:

Եւ, ձշմարիս, Ամիր-Նիզամի մահը, որ ողբազ ամբողջ Պարսկաստանը և մինչև այսօր էլ ողբում է, մեծ կորուստ եղաւ այդ երկրի համար Ոչ մի տարակոյս չը կայ, որ եթէ նա կենդանի մնար, Պարսկաստանն այսօր համեմատաբար վերանորոգված, կերպարանափոխված և քաղաքական կըթված կը լինէր:



